

סמל יושיונסקי שמואל (ליטו)

300471

בן רבקה ונחמן

נולד ב- כ"ה אב תרצ"ה 24.8.1935

התגייס לצה"ל במאי 1954

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- כ"ה סיוון תשט"ז 3.6.1956

בעת מילוי תפקידו.

יְהוֹשֻׁעַ שְׂמוּאֵל ("לֵיזֶר"),

בן נחמן ורבקה. נולד ביום כ"ה באב תרצ"ה (24.8.1935) במונטיווידיאו אשר באורוגואי. סים את לימודיו בבית-ספר לדוגמה, בית-ספר תיכון ובית-ספר מקצועי של "אורט" בעירו. התחנך ב"הנוער הציוני" בקרב יהדות ארצו לפי רוח-המשפחה שהיתה ידועה בקהילה בציוניותה. המשפחה עלתה לארץ בשנת 1951 בעקבות האח המבוגר שהגיע בין מתנדבי חוץ-לארץ בשנת 1948. שמואל השתייך ל"הנוער העובד". הראה התעניינות בספרות, ולאחרונה, מאז היותו במשלטי-הגבס באיזור ניצנה, גילה התעניינות בפיסול. למד בשעורי-ערב בבית-הספר המקצועי שליד הטכניון העברי בחיפה. מחוץ לבית-הספר עבד - עד גיוסו לצה"ל (מאי 1954) - כחרט בבתי-היציקה "זולקן" בייצור תבניות ליציקת-לחץ. בהתנהגותו ומסירותו לעבודה היה לדוגמה לחבריו אשר אהבוהו. שאף ליצור לו פינה של בית-מלאכה ליד ביתו, אך לא זכה לראות זאת בעיניו כי רק ביום נפלו הוקמה והושלמה פינה זו. ביום כ"ה בסיון תשט"ז (3.6.1956) נפל בשעת מילוי תפקידו והובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בחיפה.

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון ורב-פנים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ ישראל של אותם הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי - אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחבי הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במרוצת חודשי לחימה ארוכים בני עיר רבים ואף עולים חדשים אנשי גח"ל ומח"ל. ראוי לציין, כי בימי תש"ח היו בחטיבת גולני בחורות רבות, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פעלו כקשריות או חובשות קרביות. פבר במלחמת העצמאות היתה חטיבת גולני כור היתוך לילדי הארץ ולבני העליות השונות.

בסיכום המבוא שכתב נחום גולן לספר "אילן ושלח" נאמר: "...צמחנו בנוף הגלילי ובמישורי העמקים, ובמרחבי הנגב הרחבנו אופקים התבגרנו. ההתיישבות בעמקים והגליל היא שנתנה לחטיבה את צביונה וחותמה המיוחד, וממנה ספגה את ערכיה, כי על כן היתה החטיבה כפרית ונאמנה לערכים שינקה בגושי התיישבות אלו. ציינו אותה תכונותיו של עובד האדמה ויושב הכפר: עקשנות, צמידות למשימה, שורשיות ושקט..."

חטיבת גולני בתקופת שירותו

שנות החמישים הראשונות (1951-1956)

היו אלה חמש שנים של אימונים קשים, פעילות מבצעית מוגבלת (גדוד "ברק" של החטיבה נטל חלק במבצע "הר-געש", פעולת גמול גדולה נגד המצרים באזור הסבחה וואדי סירם, בנובמבר 1955), קליטת כוח-אדם נוסף ואיכותי יותר, טיפוח המשמעת וגאוות-היחידה, ופעילות בטחון-שוטף שגרתית, בדרך כלל בגבול הישראלי-סורי.

במבצע "הר-געש" (פעולת הסבחה), כבשו לוחמי גדוד "ברק", את מוצבי ואדי סירם; פלוגה ב' את מוצבי "רבקה 1" ו"רבקה 2", ופלוגה ה' בפיקודו של סרן קלמן מגן את מוצב "תמר". אבידות המצרים במוצבי ואדי סירם היו 11 הרוגים ו-7 שבויים. מחיילי גולני נפצעו 11. בדצמבר 1955 השתתפו חיילי פלוגה ג' מגדוד "הבוקעים הראשון" (עדיין במסגרת חטיבת "גבעתי" הסדירה) במבצע "עלי-זית" ("פעולת כנרת") נגד מוצבי הסורים בחופה הצפון-מזרחי של הכנרת, וכבשו את מוצב נוקייב החדשה.

אזור הלחימה בו נפל

מערכת סיני, הידועה גם כמבצע "קדש", היתה המבצע המקיף ביותר שערך צה"ל עד לאותה תקופה. מבחינתה של ישראל היתה זו מלחמת מנע שנועדה לפתור שלוש בעיות ביחסים עם מצרים:

פעילות טרור - פעילות של הסתננות לישראל למטרות גניבה, שוד, חבלה ורצח, שהחלה עם תום מלחמת העצמאות, הוחמרה באפריל 1955 עם הפעלתן של 'יחידות ה"פידאיון" הכפופות למודיעין המצרי. אלה באו מגבול מצרים ומאוחר יותר מגבול ירדן, ושיבשו את החיים התקינים ביישובי הספר. ישראל הגיבה בפעולות תגמול, חלקן נרחבות כגון זו בקלקיליה ב-10.10.1956, אך לא היה בהן כדי לשים קץ לפעילות הטרור.

פגיעה בחופש השיט - מצרים חסמה בפני ישראל את המעבר בתעלת סואץ כבר בשנת 1951, וכעבור שנתיים מנעה מעבר סחורות לישראל הנושאות דגל זר. בשנת 1953 חסמו המצרים את השיט הישראלי במצרי טיראן ובסגן הרחיבו הסגר זה גם לתחום האווירי של מצרי טיראן. פעולות אלה היו בניגוד למשפן אך ניסיונותיה של ישראל לפעול במישור המדיני בעניין זה לא הצליחו. באוקטובר ישראל פעולה צבאית לפתיחת מצרי טיראן, אך בסופו של דבר החליטה הממשלה כשרה לכך.

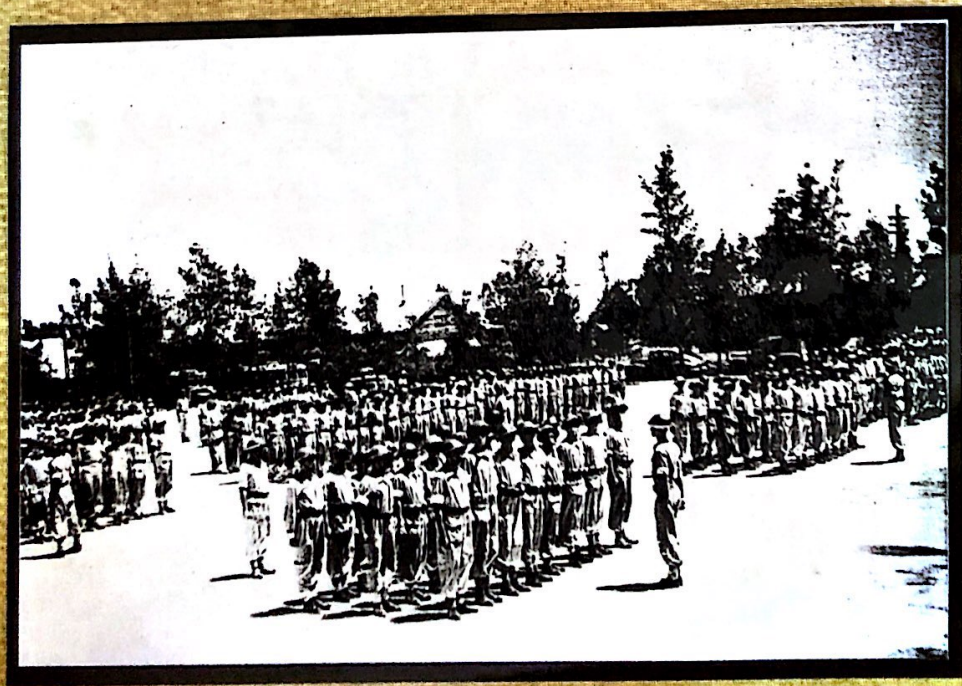
ערעור מאזן הכוחות - עיסקת הנשק מספטמבר 1955 בין מצרים לצ'כוסלובקיה הזו נשק סובייטי בכמות ובאיכות שעלתה על כל מה שהיה מצוי בזירה עד כה, וערערה ב מאזן החימוש ואת כוח ההרתעה של ישראל. הקמת המפקדה הצבאית המשותפת למ (שירדן הצטרפה אליה ערב מבצע "קדש"), וז'צהרות מנהיגי ערב, ביססו את חששה בכוונתן להכחידה כאשר תגיע שעת הכושר.

באימונים

במסדרים

דרכו ופועלו

מונטווידאו היא עיר הבירה, הנמל המרכזי, והעיר הגדולה ביותר באורוגוואי. מונטווידאו היא עיר עיקרית באורוגוואי, והעיר היחידה במדינה בעלת מעל ל-1,000,000 תושבים. במונטווידאו ישנו נמל ימי, אחד מהחשובים באמריקה. בעיר נמצאות מצבות זיכרון ומוזיאונים רבים וכמו כן גם מבנים היסטוריים וכיכרות. ראש העיר הוא ריקארדו ארליך. ע"פ מסד נתוני משאבי האנוש, מונטווידאו היא העיר בעלת איכות החיים הגדולה ביותר באמריקה הלטינית.

ביה"ס "אורט" בחיפה בו למד: בישראל, ארגון "אורט ישראל" הוא רשת חינוך אשר מפעילה עשרות בתי ספר תיכוניים, וכן 8 מכללות ברחבי ישראל. עד לפני כמה שנים, הפעילה רשת אורט בעיקר בתי ספר מקצועיים בתחומים שונים. בשנים האחרונות ניכרת התרחבות של הרשת, אשר שמה לה כיעד מרכזי טיפוח בתי ספר המגדירים עצמם כמעניקי חינוך מדעי-טכנולוגי ברמה גבוהה.

הנוער העובד והלומד היא תנועת נוער שהוקמה ב-1924 בארץ ישראל ע"י בני נוער עובדים שהתאגדו על מנת להגן על עבודתם וזכויותיהם. תנועת הנוער הזו היא חיבור בין תנועת הנוער העובד והתנועה המאוחדת (חברי תנועות אלו היוו, בתקופה שלפני קום מדינת ישראל, כמחצית מחברי ההכשרות המגויסות לפלמ"ח). בתנועה כיום מאות סניפים, קנים ומועדונים בכל רחבי הארץ. בתנועה חברים עשרות אלפי חניכים. את חניכי התנועה ניתן לזהות ע"פ החולצה הכחולה המסמלת את מעמד הפועלים העובד, והשרוך האדום המסמל את דם הפועלים והעמדות הסוציאליסטיות של התנועה.

פרופיל חברת וולקן בה עבד:

נמנית על החברות הגדולות והמנוסות ביותר בתחום ייצור המתכת הכבדה בישראל. וולקן פעילה במיזמים אחדים ברחבי המדינה, מתמחה בייצור ובהקמת מנופים, במבני פלדה, במיכלים, במקררי אויר, בדוודי לחץ, בעמודי חשמל ובקרוונות רכבת. וולקן מקפידה בכל מוצריה ותהליכיה על רמות האיכות הבינלאומיות הגבוהות ביותר. החברה זכתה באישורי איכות למיניהם, כולל ISO, 9002.

תפיסות חדשות

בשנת 1954 התברר, כאמור, כי יש לשוב אל המקורות, אל השיטות של אירגון "ההגנה"

והפלמ"ח, והחל משנת 1954 ועד שנת 1966-1967 החלה תקופה חדשה בחיל-הרגלים.

השינוי בגישה אל החי"ר חל במקביל להשתנות בתפיסה האסטרטגית. הגישה החדשה טענה, כי יש לנקוט בתפיסה אסטרטגית דפנסיבית-אופנסיבית, לאמור: יש לפתח מודיעין ברמה גבוהה, שיהיה מסוגל לאתר שינויים במצב האויב והיערכותו, ובמידת הצורך יש לתקוף אל מעבר לגבול, כדי להשמיד את ה"אלמנטים", הערוכים להשמיד את מדינת ישראל. גישה זו אמורה היתה לפתור את בעיית ה"בטן הרכה" של מדינת ישראל, חסרת העומק האסטרטגי.

בשנים הראשונות לא "הודענו" לאויבינו, כי זוהי האסטרטגיה החדשה; הרעיון להעביר את התפיסה התפתח בעקבות מבצע "קדש", אך השינוי בתפיסה התחולל כבר בשנת 1954-1955. תפיסה זו חייבה את צה"ל לבנות צבא שונה מזה הקיים, בעל זרוע התקפית חזקה יותר.

לשינוי בתפיסה היתה סיבה נוספת. התברר, כי פעולות הגמול אינן מביאות לשקט בגבולות, ולכן יש לשנות. היו שטענו, כי יש להכות ביתר כוח ברמה האסטרטגית-אופרטיבית, לדוגמא: "נכבוש את הגדה המערבית", או "נכבוש את הרצועה"; וככל שרבו ההירדורים, כן התברר יותר ויותר, כי יש לשנות מן היסוד.

בעקבות זאת החל חיל השוין להתעצם. חיל האוויר הפך להתקפי יותר, והחלו לרכוש מטוסי סילון חדשים. חטיבת הצנחנים חזקה, וניתן לומר, כי מבצע "קדש" תפס אותנו בראשית ההתארגנות המחודשת.

איך זה שכוכב אחד
לבד מעז. איך הוא מעז, למען השם.
כוכב אחד לבד.
אני לא הייתי
מעז. ואני בעצם,
לא לבד.
איך זה שכוכב אחד
לבד מעז. איך הוא מעז, למען השם.